



# ČEPEL AZYLU

LUCIE LUKAČOVIČOVÁ



EDICE PEVNOST

# ČEPEL AZYLU

LUCIE LUKAČOVIČOVÁ



# ANDALUCÍA



SEVILLA

MÁLAGA

Ronda

Marbella

Estepona

Línea de la Concepción

Algeciras

GIBRALTAR

Tarifa

Ceuta

TÁNGER

Tetuán

MAROKO

# ČEPEL AZYLU

LUCIE LUKAČOVIČOVÁ



Copyright © Lucie Lukačovičová, 2022  
Cover © Jana Maffet Šouflová, 2022  
Illustrations © Jana Maffet Šouflová, 2022  
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2022

ISBN 978-80-278-0090-2 (print)

ISBN 978-80-278-1229-5 (ePub)

ISBN 978-80-278-1230-1 (mobi)

ISBN 978-80-278-1231-8 (pdf)

---

# PODĚKOVÁNÍ

*„Nepotřebuji přítele, který kýve na všechno,  
co napíšu. Můj stín kýve přesněji.“*

– parafráze Plútarcha

Díky Gobersovi za latinu a liturgii, Ilianě za povídání o krizové intervenci, Jiřímu Sýkorovi a Doktorovi za medicínu, Vladce Sacké za policejní proceduru, Lence Khadijah Ahmad za detaily k islámu a Maylo Motorkovi za skvělé a úžasné motorky.

Díky mým vytrvalým beta-čtenářům: Cyan za srdíčka malovaná do textu, Argannah za to, že je „nejvostřejší“ a zároveň se dobře baví, Ivaně a Heleně za lov překlepů, Neet za preciznost, Olórinovi za „scioní“ komentáře, Oroganovi za pozoruhodný náhled, Cavansit za sledování proudů emocí, Avye za nalezení nevyužitě pušky, Bazimu za Bazi-testy, Sadako za fanfikce, Reinitě za čas, podporu a oživení postav.

Mým hostitelům v Esteponě, kde část knihy vznikla.

Atlanovi za všechno. Maffetce a Epoše, protože jste skvělí.

---

# PROLOG

(PRAHA, 21. STOLETÍ)

V Týnském průchodu bylo liduprázdno a ticho. Světlo měsíce a odlesky pouličního osvětlení vykreslovaly ze tmy obrysy parapetů a podloubí starých domů, dlažba se matně leskla po nedávném dešti. Hluk aut, tramvají, restaurací a skupin turistů bloumajících Prahou se zdál neskutečně daleko.

Don Alejandro si byl vědom, že je v pražských uličkách – přinejmenším pro většinu nadpřirozeného obyvatelstva – nevítaným cizincem. Ale přesto kráčet dál, bez zastavení, pohledem pozorně pátral mezi stíny. Levou rukou se dotkl amuletu ve tvaru dvou modrých očí ovinutých květinami, který měl kolem krku; *ojitos de Santa Lucía*.

Pro jeho zrak okolní tma rázem zřídla a zešedla, pohled se mu nepřírozeně zaostřil.

Instinkt ho nezklamal. Záhy spatřil postavu v širokém plášti s pelerínou, spěchající směrem k Týnskému chrámu. Alejandro znehybněl a krátce zadržel dech. Neslyšel kroky ani šelest oblečení toho druhého.

„Stůj!“ křikl španělsky a vyrazil za neznámým.

„Jsi vážně otravně neodbytný,“ odpověděl muž v plášti ve stejném jazyce. Zastavil se a obrátil se ke svému pronásledovateli čelem. „Tvoje smůla.“

„*Que la Santa Cruz sea mi luz,*“ začal Alejandro okamžitě odříkávat vymítací formuli, částečně španělsky, částečně latinsky.

Aniž zpomalil, vytáhl od pasu růženec se zavěšeným medailonem ve tvaru svatojakubského kříže. „*Que no sea el dragón mi señor...*“ Zkušeně se vyhnul pohledu do protivníkových bleďých planoucích očí. Unikl zavření pláště, které pokrylo dlažbu kolem jinovatkou. „*Vade retro Satana...!*“

Vzápětí mu strašlivá síla vyrvala medailon z ruky. V hrudi mu vybuchla ochromující bolest a všechno pohltila tma.



Noc pokročila a ruch města se ztišil ještě víc.

„Gabrieli? Gabrieli! Přišel jsi! Potřebuju pomoc!“ Zavolání ve španělštině se dutě neslo mezi zdmi, zjevně doléhalo z nitra Týnského chrámu. Rozhodně to nebyl lidský hlas, ale něco, co by běžný noční chodec bez nadpřirozeného nadání nedokázal zaslechnout.

Ale Gabriel slyšel dobře; ten, kdo ho volal, už určitě vycítil jeho přítomnost.

Prolétl za hlasem zavřenými postranními dveřmi do katedrály. Ostatně coby duchovi mu hmotné překážky nijak nevadily.



„Dostal jsem zprávu,“ odpověděl. Rozeznal mezi sloupy, stíny lavic a mihotáním věčného světla vysokou postavu v plášti s pelerínou. Měl dojem, že cítí zvláštní, trochu exotickou vůni. „Kdo jsi, příteli? Vážil jsi dlouhou cestu. Co se děje? Stalo se něco Juanitě?“

„Zatím ne, ale mohlo by,“ odpověděl cizinec.

„Můžu nějak pomoci?“ Gabriel zůstal stát, vznášel se jen nepatrný kousek nad podlahou. Jeho pocit, že něco není v pořádku, sílil každým okamžikem.

„Nepochybně ano.“ Hlas neznámého najednou získal zvláštní pochmurný tón. Postava udělala pár kroků dopředu.

Gabriel se mu chtěl vydat vstříc. Ale zarazil se ve chvíli, kdy si všiml, že neznámý ve svěšené ruce drží růženec s medailonem ve tvaru svatojanského kříže. Vzápětí rozeznal, že korálky jsou zbrocené krví.

Pokusil se vrhnout dozadu a proletět dveřmi zpátky ven, zády napřed. Ale už bylo pozdě.

## KAPITOLA I.

---

# BENEDIKT: MORÁLNÍ POVINNOST

*„Morálka je soukromý a nákladný luxus.“*

– Henry Adams

„Ten chlápek má v hrudníku díru jako vrata! S tímhle máme sehnat umrlčí pas a zařídit repatriaci těla?“ Pražský představený Gellért řval tak, že ho bylo slyšet z poradního sálu až na studenou kamennou chodbu. „Přijede si sem, neohlásí se a pak se tu ještě nechá zabít! A ty španělský svatojakubský blbečci mají ještě tu drzost plácát něco o tom, že vůči němu máme morální povinnost! To snad nemyslej vážně!“ Podle hlasitého zadunění následovala rána pěstí do stolu.

Záhy ven dolehl tlumený a klidný hlas Gellértova pobočníka Jakoubka. Slovům nebylo rozumět, ale zjevně se snažil svého nadřízeného mírnit.

„Víš, jak budeme muset tlačit na naše kontakty, abychom tu mrtvolu dostali pryč? Pražská policie není slepá ani neschopná, a tohle se jim nebude líbit ani za mák. Jak budu vysvětlovat, že to byl zatlouanej lovec nestvůr?“ odsekl mu představený

otráveně, ale přinejmenším přestal otloukat starý masivní stůl, který za nic nemohl.

Opět Jakoubkův měkký hlas, podobný šelestění plynoucí vody.

„Pražský Azyl tady není pro srandu králíkům!“ zuřil dál Gellért; uklidňování tentokrát zřejmě nezabralo tak dobře. „Ani když jsme se Španělákama ,dvě větve jednoho stromu‘, jak to píšou – četl jsi ten jejich mail mimochodem? Romantizující, že bych blil! Ale když jim to vmetu do obličeje, tak mi líbezně sdělej, že si můžu jít leda tak stěžovat na jejich ústředí do Santiaga!“

Benedikt zůstal stát na chodbě a napínal uši. Váhal, jestli zaklepat, nebo se otočit, tiše se vytratit a tvářit se, že tady nikdy nebyl. I když se jeho vztahy s lovci monster, spadajícími pod pražskou větev organizace Azyl, za poslední rok o něco zlepšily, pořád to nebyla úplně výhra v loterii. Gellért byl v Praze hlavou Azylu a uměl být vzteklý jak rosomák – a pak bylo lepší jít mu z cesty.

Benedikt se pomalu nadechl a vydechl. *Nemůžu čekat, pomyslel si. Ostatně, co mi Gellért udělá? Dá mi pěstí? To mu Jakoubek nedovolí. Vyrazí mě z řad Azylu? Ha. Ha. Ha.*

Počkal, až bude mluvit pobočník, a zaklepal.

Na nevrle Gellértovo „dále“ vstoupil dovnitř.

Poradní sál pražského Azylu byl staré místo. Uprostřed stál dubový stůl, těžký a velký tak, že si nikdo nebyl jistý, jak ho dávno zesnulí členové řádu kdysi dostali dovnitř; na desce se povalovala složka s fotografiemi a dokumenty. Od kamen-

ného stropu visely na řetězech olejové lampy zdobené symbolem srpku měsíce a písmenem alfa, emblémy Azylu. Na zdech visely gobelíny zobrazující rytíře bojující s nestvůrami.

Gellért stál vedle své židle, mihotavé světlo vrhalo na podlahu dlouhý stín jeho mohutného těla a zařatých pěstí. Vlasy i vousy měl prošedivělé, ale pečlivě zastřižené a udržované. Na sobě měl svou obvyklou černou sutanu a kolem krku na řetězu stříbrný krucifix, aby náhodou někdo nebyl na pochybách, že mluví s jedním z nejschopnějších evropských katolických exorcistů.

Jakoubek – vlastním jménem Jakub, ale tak mu nikdo neříkal – naopak poklidně seděl, prsty stíhlých rukou propletené v zamyšlení. Působil – na rozdíl od představeného – v tmavých kalhotách a světlé košili velmi civilně; mohl by být programátor, úředník, učitel nebo něco podobného, za co by se rozhodl vydávat. Vlasy už měl úplně stříbrné, byl spíš vysoký a šlachovitý než svalnatý, ale stále schopný šermíř.

„Co je?“ zavrčel Gellért. Benedikt to vzal jako dobré znamení, že je představený ochoten ho vyslechnout – navzdory tomu, že je odpadlíkem z řad Azylu a lovcem samotářem.

„Vím, že Azyl zajímá jenom ochrana lidí, to mi nemusíte připomínat,“ začal opatrně ve snaze vyhnout se tomu, že by ho Gellért začal verbálně tlouct do hlavy zákony řádu. „Vím, že nadpřirozené bytosti včetně duchů spíš... odstraňujete, pokud jsou nebezpečné a agresivní. Ale,“ krátce

se odmlčel, „nevíte něco o tom, proč zmizel Gabriel?“

„Tvůj strážný duch je pryč?“ Jakoubek vypadal zaskočeně. *Nebo to vážně tak dobře hraje?* zapochyboval Benedikt.

„Máme důležitější věci na práci než vymítat jednoho odrzlého mrtvého okultistu, který má – i když se tomu někdy divím – čistý rejstřík,“ ohradil se Gellért.

„To jsem nemyslel ani nenaznačil,“ pospíšil si s ujištěním Benedikt. *I když přesně proto jsem sem přišel. Gabriel je silný duch, vždycky byl. Chtělo by to přinejmenším Gellérta samotného, aby se mu dostal na kobytku, aby mu dokázal ublížit.*

„Nemohl někde zmerčit příležitost shrábnout nějaký okultní spisek nebo získat nějaké obskurní mystické znalosti? Prostě vypadl a jenom se nena-máhal ti o tom říct?“ nadhodil Gellért. Hněv z něj očividně z valné části vyprchal.

„Nevypadl by jen tak bez vysvětlení. Něco se mu muselo stát,“ odpověděl Benedikt tak pevně, jak jen dokázal. Krátký pohled do Jakoubkovy tváře ho ale ubezpečil, že pobočnickovi neušlo Benediktovo krátké, bolestné zaváhání. *Co když se Gabriel opravdu jen vydal na lov nějaké zajímavé antikvity? Co když tady Gellérta štvu úplně zbytečně?*

Představený se nadechl k nějaké sarkastické odpovědi, ale Jakoubek naklonil hlavu na stranu a drobným gestem ho zadržel.

„Dobře, dobře, praktičnost především,“ zamručel Gellért. „Pracujme s tím, co se nabízí. Ozvi se

Teodorovi, budete to řešit společně, takže budeš mít k dispozici kontakty Azylu.“

Benedikt přivřel podezíravě oči. *Že by Gellért dostal náhlý záchvat šlechtnosti? To už bych spíš u něj věřil v nějaké dočasné pomatení smyslu...*

Představený jeho výrazu nevěnoval příliš pozornosti a pokračoval:

„Protože jdeš na prvním místě vyšetřovat jednu nepříjemnou nadpřirozenou vraždu člověka. Nás momentálně příliš zaměstnává papírování a vysvětlování. A nezapomínej, že Teodor tomu velí, jasné?“ Shrábl ze stolu fotografie a podal je Benediktovi.

*Eeeej, ruku nahoru, kdo to nečekal.*

„Ty možná máš zmizelého ducha,“ dodal Gellért, „ale my máme mrtvého exorcistu. A nabízí se nepříjemná otázka – jestli to spolu náhodou nějak nesouvisí.“

Benedikt zíral na fotky těla. Ztěžka polkl. *Tohle nebyl žádný nezkušený amatér. Mohl Gabriela vymítat? Mohl ho Gabriel zabít?*

Když zvedl oči, setkal se s Gellértovým zkoumavým pohledem.



Sál, který sloužil lovcům z Azylu k výcviku, byl světlý a moderní. Benedikt zůstal stát na prahu a mlčky sledoval svého mladšího bratra při tréninku.

Teodor byl o něco útlejší v ramenou než Benedikt, hladce oholený, dlouhé plavé vlasy měl sčesané do

copu, který mu sahal téměř ke kolenům a na konci v něm byl vpletený masivní nefritový kruh. Na sobě měl volné černé kalhoty a tuniku s mandarínským límečkem a širokými manžetami. Vířil kolem sebe vietnamským mečem, rovnou čepelí broušenou na dvě strany. Pohyboval se lehce a bez zaváhání, ani na okamžik neztrácel rovnováhu.

*Už mu chybí jen naučit se techniku létajících nohou a bude běhat po vodní hladině a stvolech bambusu,* pomyslel si Benedikt kysele. Jeho vlastní výcvik zahrnoval šerm se dvěma tesáky a mlácení do boxovacího pytle. Taky vedle Teodora působil téměř neurvale, se strništěm na tvářích a světlými vlasy po ramena, s konečky nestejně dlouhými, jak si za dlouhá léta zvykl zkracovat si je sám.

Teodor sekl z prudké otočky. Zároveň se nefritový kruh pohnul sám od sebe v bleskovém švihnutí, které se vymykalo fyzikálním zákonům. Lovec pokračoval dál ve smrtícím tanci, v němž se proplétala čepel a nefrit, dvě zbraně, které dokázal nezávisle používat.

*Nemá to blbě vymyšlený.* Benedikt viděl bratra používat očarovaný kruh v boji už dřív, ale stejně ho to pořád fascinovalo. Nefrit se nedal rozbít a bylo možné jím pohybovat silou vůle, pokud se ho majitel přímo dotýkal; dlouhé vlasy podmínku splňovaly, a navíc nechávaly Teodorovi volné obě ruce. Samozřejmě riskoval, že mu něco vlasy usekne nebo upálí, ale většina protivníků byla zkrátka zaskočená. Z okultní hračky se tak stala velmi účinná zbraň.

Mladší z lovců udělal poslední krok a skončil v závěrečném postoji. Benedikt odolal nutkání ironicky zatleskat. Jeho vztah s bratrem se sice zvolna zlepšil, ale stále byl hodně křehký. *Po matčině smrti jsme se deset let nenáviděli. To nepřejde snadno ani rychle. Nesmím dělat blbosti, Gabriel by řekl, že jsem dětinský...* Krátce stiskl víčka.

„Potřebuješ něco...?“ začal Teodor neutrálně, ale zarazil se, když viděl bratrův výraz. „Co se stalo?“ Jeho tón byl napjatý.

Benedikt se rozhodl být stručný:

„Gabriel zmizel a my dva ho na Gellértův rozkaz hledáme. Ach, a taky vyšetřujeme smrt španělského exorcisty tady v Praze.“

Teodor na něj chvíli jen upíral pohled, obličej bez výrazu.

„Dobrá,“ řekl vzápětí. „Převleču se do pracovního a ty mi mezitím shrneš, co víme. Kde máš Yissl?“

Benedikt se rozhodl štiplavě nekomentovat fakt, že se bratr hned zkraje ptá na jeho partačku. *Která je shodou okolností golemka, tudíž pro členy Azylu pouhý nástroj zhruba na úrovni židle nebo krumpáče. No, možná magického krumpáče.*

„Gabriela jsem naposled viděl včera večer, když jsem šel spát,“ přešel rovnou k věci. „Nechoval se nijak neobvykle. Nad ránem, ještě za tmy, mě vzbudila právě Yissl, celá rozrušená. Gabriel si během noci četl, ona mu obracela stránky. Dvě hodiny po půlnoci řekl, že musí ven, něco si zařídít k Týnskému chrámu, a do hodiny bude zpátky. Už se nevrátil.“ Benedikt si odkašlal, aby jeho hlas ne-



zněl tak přidušeně. „Prohledali jsme okolí Týna, na jakékoliv přízračné rezidenty bylo už příliš blízko svítání, katedrála byla pochopitelně zavřená.“ *A vloupat se tam jsem si netroufl.* „Našli jsme jenom o pár rohů dál pásku s vyznačeným místem činu a hemžící se policajty, tedy druhou část našeho momentálního úkolu. Což jsme tehdy netušili. Když vyšlo slunce, poslal jsem Yissl domů a vyrazil sem.“ *Abych si hned do začátku ověřil, jestli v tom Azyl nemá prsty.*

Sledoval, jak na sebe Teodor rychle natahuje tmavé džínsy a černou mikinu s kapucí a zelenou výšivkou měsíčního srpku a písmene alfa. Krátce zahlédl na bratrově hrudi čtyři dlouhé rovnoběžné jizvy, vybledlé, ale pořád se výrazně táhnoucí po světlé kůži. *Nejspíš stopy po drápech; celkem obvyklá památka na těle lovce nestvůr. Ale tyhle neznám. Ostatně, měl spoustu času nějaké nasbírat od doby, kdy mi bylo dvacet a lovili jsme spolu.*

„V okolí Týna by se mohli vyskytovat nějakí všímaví duchové, takže možná máme svědky. Ale na ty si musíme počkat do setmění,“ dodal nakonec.

„Takže co můžeme udělat ještě teď za denního světla? Týnský chrám otevírá v deset ráno.“ Teodor byl okamžitě zcela soustředěný na případ. „Ale stejně tam asi chceme jít až mezi setměním a zavrácací dobou? Možná bude rozumné se nejdřív stavit v márnici za exorcistou?“

„Náš mrtvý je Don Alejandro, příslušník španělské pobočky Azylu z Málagy. Jejich organizace vyrostla na základech řádu Svatojakubských ry-

tířů, kteří měli za úkol chránit poutníky na cestě do Santiaga de Compostela. Jsou rozlezlí po celém Španělsku.“ Benedikt se rychle zadíval do složky a přelétával pohledem údaje a kousky textu. „Podle zpráv z Málagy dorazil do Prahy včera večer. Neznají důvod jeho návštěvy, nevědí, že by se někde ubytoval – a přinejmenším se tváří, že nemají ponětí, proč se nám neohlásil a porušil tím lokální subordinaci. Spolehlivý a zkušený vymítač, bylo mu jedenačtyřicet; a měl dobré vybavení, podívej.“ Ukázal bratrovi fotografii Alejandra meče a talismanu ve tvaru očí a květin.

„Co je to?“

„Lidské oči a křížatka vzpřímená, které se taky říká květ svaté Lucie, patronky uzdravení a posílení zraku. Dohromady *ojitos de Santa Lucía*, amulet na vidění ve tmě.“ Benedikt si zamyšleně promnul bradu. „Meč vypadá typově na 16. století, ruka chráněná kovovými pruty kolem jílce. A nic za to nedám, že tenhle půlměsíc je mečířská značka, ta věc je nejspíš původní, vykovaná v Toledo.“ Povzdechl si. „Nic naplat, stejně týpek skončil s prolomeným hrudním košem.“

„Zvenku, nebo zevnitř?“ zajímal se Teodor. Opásal se mečem, stočil cop do kapuce a přes ramena přehodil dlouhý kabát skrývající zbraň.

„Zvenku,“ opáčil Benedikt lakonicky. „Snad k tomu nějaké podrobnosti zjistíme, když mrkneme přímo na tělo. Můžeme vyrazit?“



Chlad v márnici zalézal pod kůži a na chodbě zne-pokojivě poblikávaly zářivky. Doktorka Hel už návštěvu očekávala. Benedikt ani Teodor se s ní nikdy nesetkali osobně, ačkoliv byla dlouhodobým externím kontaktem Azylu, od jehož členů získala přezdívku, prý vzniklou zkrácením jména Helena. Před nějakými třinácti lety bratrům zprostředkovala možnost účastnit se pitvy s výkladem spolu se skupinou studentů medicíny. Silně pochybovali, že by si jejich jména pamatovala.

Teď stála před nimi a zamyšleně si je měřila. Byla jedním ze spolupracovníků, kteří sice nebyli explicitně zasvěceni do existence nadpřirozena a Azylu, ale měli rámcové tušení o věcech mezi nebem a zemí – a byli příležitostně ochotni pomoci, pokud to neohrožovalo jejich zájmy, práci a život. Nepochybně už jakožto soudní lékařka viděla le-dacos. Ostatně ne ke každé oběti nadpřirozeného útoku se Azyl stihl dostat dřív než policie. Jenže Hel se nezdála ochotná k užší spolupráci, a tak kolem ní lovci raději našlapovali opatrně. Helinu dobrou vůli nebylo radno napínat, protože podle všeho, co o ní slyšeli, byla schopna praštit telefonem i Gellértovi.

Hel měla široké boky a hrudník, byla to mohutná žena, která by mohla být předlohou pro Věstonickou Venuši. Žádná křehká intelektuálka, spíš vypadala jako někdo, kdo by deskami na papíry umlátíl libovolného vetřelce. Světlé vlasy měla stažené v drdolu, ze kterého uniklo pár pramínků rámu-jících hezký kulatý obličej s pronikavýma očima.

Přes bílé kalhoty a košili měla přehozený bělostný lékařský plášť nadměrné velikosti.

„Pojďte dovnitř, nestůjte ve dveřích, ať mi neuletí dušičky,“ přivítala je. Nebyli si jistí, nakolik žertuje, i když žádného ducha ani éterální otisk kolem neviděli. Nad tím, že příchozí vypadají jako reklama na černé kabáty, se doktorka nijak nepozastavila.

Teodor se ujal slova, představil je, podal jí dokumenty opravňující bratry, aby si mrtvolu prohlédli. V papírech byli uvedeni coby zástupci pohřební společnosti zajišťující repatriaci těla. Bez ohledu na míru Heliny informovanosti bylo potřeba dát pozor, aby se nedostala do problémů.

„Můžete nám, prosím, říct něco víc o stavu zesnulého?“ zeptal se Teodor opatrně. „Ať máme co nejpřesnější představu, s čím budeme pracovat. Rodina chce ostatky co nejdříve zpátky ve Španělsku, jakmile k tomu policie udělí souhlas.“

„Klidně vám něco povím, jen jestli mi budete rozumět,“ pokrčila rameny a otevřela box s tělem mrtvého lovce. „Penetrující poranění hrudníku jak z učebnice. Dvířková zlomenina žeber, rozdrcené sternum, lacerace levé plíce, ruptury cév, kontuze srdce, samá nádhera.“ Hel se na ně přísně zadívala.

„Asi to byla hodně velká rána?“ pokusil se Benedikt o chabou odpověď.

„To nepochybně.“ Odhrnula plachtu a lovcům se naskytl pohled na mrtvolu s proraženým hrudním košem, zničeným tak, že se nedal ani rozumně zašít.